

FELSŐKRISZTINA

2003. BÖJTELŐ

Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Szeretettel köszöntelek kinevezésed és székfoglalód alkalmából! Nagy magasságokba emelkedtél piarista osztálytársaid közül, de azért ne haragudj, ha a megszólításban idézőjelet tettem, hiszen mi szeretnénk ha barát maradnál, s nem valami magasságos úr! Egyik levelem válaszában bátorítást is kaptam erre, amikor azt írtad, hogy „keresem a módját, hogyan lehet normális privát embernek maradni mindeközben”. Nos, mi osztálytársaid és barátaid igyekszünk ebben segíteni Neked!

Emlékszel, a pesti Piarista Gimnázium 4. osztályából ketten készültetek papi pályára. Akkor még nagy viták dúltak közöttünk: melyik a kívánatosabb, a világi vagy a szerzetesi pálya?! Belőled világi pap lett, míg Gábor osztálytársunk a Piarokat boldogítja. Azután néhány év múlva, amikor téged leszereltek a jogtalan besorozás után, s dorogi káplánként végezted a hétköznapok idegőrlő munkáját (mert ifjú hivatásstudodat kemény feladatokkal próbálták megtörni), elgondolkozhattál, valóban megfelelő hivatás-fajtát választottál-e? Ez most azért jutott eszembe, mert valahol bosszankodva olvastam rólad egy nyilatkozatot, hogy csak az a baj, hogy nincs lelkipásztori gyakorlatod ... Hát kár, hogy rajtam kívül kevesen láttak akkor Dorogon! Arra talán nem is emlékszel már, hogy részt vettem még ott, Dorogon egy általános iskolásoknak tartott hittanórán: hát, azt hiszem, az egyetlen is megirigyelheték volna annak az oktatásnak a színvonalát! S ha már a piaroknál tartunk, emlékszel, hogy egy osztálytalálkozón megjövendölte Cábor barátunk, hogy egyszer még te fogod betölteni ezt a magas hivatalt – s hogy tiltakoztál ez ellen annak idején! Boldogult osztályfőnök-

Kedves „excellenciás” barátom, Péter!

künk, *Fekete Antal* tanár úr milyen büszke most rád, remélem, eszedbe jut néha, s a kötelességeid közé ezt is beszámítod.

Ezeket az emlékeket csak azért írom le, mert kimaradnak az életrajzodból, amit most sokféle lehet olvasni. Mint ahogy az is, hogy később, már amikor Esztergomba kerültél, hány plébánián és templomban teljesítetted „kiszegítő” szolgálatot, mert ugyebár mint tanár, „bőven” rendelkezted szabadidővel, már legalábbis időbeosztóid szerint. Azután telt az idő, én is családot alapítottam, s nagy örömünkre szolgált, hogy jelesebb családi eseményeinknél, kezdve az esküvőnkkel, folytatva a keresztelőkkel stb. mindig te voltál a „családi pap”, s bár professzorként röpködtél már óraadásról óraadásra Budapest, Róma és Németország között, mindig szakítottál ránk is időt, ha csak egy beszélgetés vagy problémamegbeszélés erejéig is.

Erdő Péter, Magyarország új primása

Most, hogy ily nagy feladatra vállalkoztál, döbbenek időnként meg, amikor jönnek hozzánk fiatalabb barátaink, családtagjaink s érdeklődnek felőled, hogy milyen embernek látunk téged?! Hogy milyennek: hát mi „csak” jó barátnak, s nem tudjuk, mit kellene gondolnunk egy „excellenciás úr”-ról ... S amikor jókívánságaimat fogalmazgatom s kérek neked erőt és bölcsességet a Följebbvalótól, hogy új hivatalodban is meg tudd állni a helyed, csak remélem, hogy megtalárod a módját, „hogyan lehet normális privát embernek is maradni mindeközben”!

Szeretettel köszöntünk mindnyájan,

Laci

(A levél írója Vajna László)

A 2002. évben 37 gyereket kereszteltünk, héttel kevesebbet, mint az előző évben. **23 esküvő volt** templomunkban, **10-zel több, mint tavaly.** Kérjük a házasságkötésre jelentkezőket, hogy legalább 3 hónappal előbb jelentkezzenek a plébánián az esküvő előtt, és ha nem volt elsőáldozó valamelyik katolikus fél, akkor legalább fél évvel. **141-en haltak meg, 19-cel kevesebben, mint 2001-ben.** Az elhunytak 33%-a részesült szentségekben halála előtt. Lelkiismereti kötelességünk gondoskodni arról, hogy családtagjaink

A 2002. évi lelkipásztori beszámoló

misták hiánya kirívó. Természetesen sokan járnak katolikus gimnáziumokba, ahol van rendszeres hitoktatás. Felnőtteknek is tartunk katekézist, kéthetente keddenként, de ezt is kevesen látogatják. Alapvető lenne egyházunk életét, megújulását, törekvéseit megismerni, hiszen ezekre nagy szükségünk van a világban, hogy tanúságtevő életet tudjunk élni megfelelő vallási műveltséggel. Hat alkalommal neves előadók tisztelték meg közösségünket. Szépen működik a baba-

mely Rómába került, 97.991 forint volt. A missziók 250 ezer, a karitás 278.000 forintot kapott. Az **egyházközségi hozzájárulás**, nevezzük egyházi adónak, **6.538.136 forint tett ki.** **Az urnatemető bevétele 10 millió forint volt.** Ezt az összeget adósságunk törlesztésére adtuk tovább a főegyházmegye felé. Eddig 197 szerződést kötöttünk.

Nagyobb **pénzügyi kiadásaink:** a papság, az **alkalmazottak fizetése** (kántor, sekrestyés, takarító, háztartásvezető) **2,5 millió forint;** a templom és a plébánia évi **közmű számlája 2,6 millió** forint, mely összeg az áremelkedések következtében nagyon megnövekedett; **központi hozzájárulásunk 486 ezer forint;** a **biztosítási díj pedig 190 ezer** forint volt. Az elmúlt évben új irodát és kiszolgáló konyhát alakítottunk ki és megnagyobbítottuk a plébánia nagytermét. 3,5 millió forint értékben. A templomban három színes ablakot áthelyeztünk, egységes fogasokat vettünk a padokra és porszívót is vásároltunk.

Az esztendő **jelentősebb eseményei** voltak: ökumenikus imahét januárban, **nagyböjti lelkigyakorlat**, melyet *Turcsik György* atya tartott, **bérmálás** szentségét *Spányi Antal* püspök úr szolgáltatta ki, *Takács Nándor* püspök úr tartotta az Apor Vilmos emlékmisét templomunkban, urnatemetőnkben elhelyeztük *Haid Árpád*, *Tóth János* plébánosaink, valamint *Hernádi Ágoston* káplán úr hamvait is. Augusztusban új káplán érkezett hozzánk: *Szócs László*. Isten hozta minálunk, és sok kegyelmet kívánunk itteni munkájához. Megemlékezünk *Szuha Zsuzsanna* tanárnőről, aki sokat segített plébániánkon, mint kisegítő sekrestyés. Augusztusban szólította magához az Úristen.

Köszönetet mondunk a plébánia papságának, a plébános és a

Karácsonyi betlehemes játék, élő Kiszéussal

ne haljanak meg szentségek nélkül. Decemberben **80 testvérünk vette fel a betegek szentségét. A vasárnapi szentmiséken kb. 1800-2000 hívő vesz részt.** Örömteli, hogy a vasárnapi gyermekmisén egyre több fiatal házaspár jelenik meg gyermekeikkel együtt. A szentmise után rendezett agapé a közösségi kapcsolatot erősíti. A 1/21-es plébániai mise hívőserege is megerősödött. A gitáros szentmise hallgatósága is tetemes, bár a liturgiába való bekapcsolódásuk nem ideális.

Három pap és három hitoktató végzi a hitoktatást a templomban és a plébánián.

Öt iskolánk van, 148 gyerek tanul ezekben hittant. A plébánián 72. Ez újabb csökkenést jelent. Különösen a középiskolások és egyete-

klub, és az óvodások hittana is.

Köszönetet mondunk felnőtt és gyermek énekeseinknek, valamint a gitáros együttesnek is. Ministránsaink szolgálatát is köszönjük. Imaközösségünk rendszeresen imádkozik papi és szerzetesi hivatásokért. Oltáregyletünk pedig szebbé tette, javítgatta egyházi ruháinkat, eszközeinket. Minden hónap második keddjén az oltáregylet szentmiséjét tartjuk. Megköszönjük a képviselőtestület munkáját. Sokat vállaltak zsinatunk előkészítésében, megvalósításában, valamint plébániánk felújításában is.

Anyagi helyzetünk: a hívek a perselyekbe **a különleges gyűjtéseken kívül 3.318.000 forintot** tettek. Egyházi iskoláinknak 248.000 forint jutott. A péterfillér,

káplán atyának, a nálunk szolgálót teljesítő dr. Veres András és dr. Szabó Tamás püspök atyáknak; a plébánia munkatársainak: Schimmer József karnagy, kántor úrnak, Rajkai János sekrestyésnek, Tőkés Tünde ének-karvezetőnek, az egyházközségi képviselőtestületnek és elnökének, Béres Györgynek; a hitoktatóknak: Matolcsy Kálmán atyának, Komáromi Jánosnak, Horváth Lászlónénak, Lukách Krisztinának és Hartmann Klárának; a gitárosok vezetőjének, Madocsay Ákosnak; Vajna László cserkészparancsnoknak; a karitás munkatársainak, Füredi Ivánnénak, és Kövesárki Annának. Köszönetet továbbá Horváth Lászlónénak a gazdasági ügyekben nyújtott segítségért, Marosi Gabriellának, Szauer Tibornak és Müller Ferencnek az építkezésben végzett munkájukért. Megköszönjük a templom és az urnatemető takarításában résztvevők munkáját is.

Előretétekintés: pünkösdi táján tartandó zsinatunk előkészületét elkezdtük. Mintegy 150 válasz, vélemény, ötlet érkezett kérdéseinkre. Ezek feldolgozása folyamatban van. A különböző csoportok bemutatkoztak, elmondták, mivel foglalkoznak és kérik mások segítségét is. A következő hónapokban is kérjük részvételüket az előkészületi munkákban. **Ebben az esztendőben tervünk,** hogy a szentély két ablakát elkészítjük, Szt. Márton és Apó Vilmos képével. Szükségessé vált a plébánia ablakainak részleges átalakítása, mivel igen rossz állapotban vannak, a templom szentélyében pedig egy előkészítő asztal és egy virágállvány elkészítése.

Ismételten megköszönjük testvéreink áldozatos segítségét plébániánk életében. Egyben ismételten áldásos boldog új esztendőt kívánunk Isten kegyelmével.

Györgydeák Márton
plébános

Krónika

„Isten kegyelméből új év hajnalán vagyunk. Csak Isten tudja, hogy meglátjuk-e ennek az évnek a végét, de mindent a múlt jóvátételére kell fordítanunk, a jövőnek ajánlottan. Jó elhatározások vezessék szent cselekedeteinket.”

Pio atya breviáriuma
*

Fehér karácsonyunk volt, s remélhetően nem csak a természet öltözött fehérbe az Úr jövetelére, hanem lelkünk is. Közösségeink mindenestre az ideai adventben is segítettek bennünket, hogy méltóképpen készülhessünk az ünnepekre.

*

A karácsonyi ünnepkörhöz kapcsolódik **Szent Család vasárnapja**. Ezen a napon imádkozik az Egyház a családokért. Az egyes plébániákon különböző módon emlékeznek meg a családokról. Van, ahol a szentmisén résztvevő családokat áldja meg a pap. Nálunk évek óta a jubiláló házaspárok részesülnek áldásban. Az idén két jubiláló pár kérte házasságuk megerősítését annak 25., illetve 10. évfordulóját ünnepelve. Gratulálunk nekik és minden jubiláló házaspárnak. Kérjük rájuk Isten áldását.

*

Az év utolsó napján, mint minden évben, **hálát adtunk az Úristennek** a mögöttünk hagyott évért. **Márton atya** év végi összegzésében megköszönte a plébánia minden hívének, kicsiknek és nagyoknak, egyéneknek és közösségeknek az odaadó, áldozatos munkát, amellyel gazdagították plébániánk életét. Amikor megköszönjük az Úr minden kegyelmét, amellyel elárasztott bennünket az elmúlt évben, külön hálásak vagyunk **László atyáért**, akit közénk küldött, s mindazokért a lelkes társainkért, akiknek önzetlen tevé-

kenysége eredményeként egyre gazdagabb lett (lesz) életünk itt a plébánián. Isten adjon nekik továbbbi erőt.

*

Az új esztendőben remélhetően még gazdagabb lesz közösségeink élete. Ezért is kiemelkedő feladatunk a plébániai zsinat minél tartalmasabbá tétele. Ehhez kérjük az Úristen segítő kegyelmét és hívünk buzgalmát. (lásd még cikkünket!)

*

A közeljövő programjai:

Január 19-én délelőtt 11 órakor a Margitszigeten a kolostorromnál lesz a szokásos **Szent Margit emlékmise**, amelyet Erdő Péter atya, egyházmegyénk újonnan beiktatott főpásztora celebrál. Buzdítunk mindenkit, hogy közös imánkkal kérjük Szent Margitot hazánk megsegítésére.

*

A magyarországi keresztény egyházak és felekezetek január 19-26. között rendezik meg az **ökumenikus imahetet**. A XII. kerületi templomok is egy-egy este házigazdái lesznek ökumenikus Istentiszteleteknek. A mi plébániánkra 23-án, csütörtökön kerül sor: este fél hétkor **Csonka Géza** evangélikus diakónus hirdeti. Két nappal később, szombaton pedig szintén fél hétkor plébánosunk, Márton atya vezeti az ökumenikus imádságot a farkasréti ökumenikus kápolnában (Németvölgyi út 138.) Az ezévi imahét jellemzője: *„Ez a kincsünk cserépedényben van”* 2 Kor 4,4-18

*

Január 26-án, vasárnap 8 órától véradás lesz a plébánián. Kérjük, hogy amint eddig is, minél többen segítsük így is rászoruló embertársainkat.

Béres György

A plébániai zsinat előkészítéséről

Októberben és novemberben kérdőíves felmérést végeztünk, hogy képet kapjunk arról, miként látják híveink plébániánk életét, mi jó, min kellene javítani. A kitett és elvitt kb. 450 kérdőívből az értékelés megkezdéséig 152 érkezett vissza. A kérdőív egy-egy kérdésére nem minden esetben válaszolt mindenki, ugyanakkor szép számmal voltak olyan hívek is, akik igen részletesen szóltak hozzá egy vagy több kérdéshez, sőt akadtak olyanok is, akik más, a kérdések között nem szereplő gondolatokról is szóltak. Ezeket továbbbítottuk az egyes munkacsoportokhoz. A jellegzetesebb észrevételeket külön is kigyűjtve – akár továbbgondolás céljából – is közreadjuk. Külön köszönjük, hogy - bár nem kértük – többen nevüket is adták véleményükhöz

László atya segítségével idén gazdag Mikulás érkezett a szkolásokhoz

1. Kérdés: *Hogyan vesz részt Ön az egyházközség életében?*

Legtöbbször természetesen a szentmisét jelölték meg (143), valamint a különböző rendezvényeket (51). míg a hittant, a bibliaórát és a karitász-munkát kevesebben. (11-15) Természetesen sokan több területen is kapcsolódnak a plébánia életéhez, míg mások csupán a szentmiséken való részvétellel.

2. Kérdés: *A plébániai közösségekkel kapcsolatban:*

115-en nyilatkoztak úgy, hogy ismerik a plébániai közösségeket, 24-en nemmel válaszoltak. Az egyes közösségek ismertsége a következő (a megjelölés gyakorisága szerint): Apor Vilmos Idősek Klubja (nyugdíjas klub) 72, Szkóla (és nagykórus) 67, Karitász 63, cserkészcsapat 58, gitáros énekkar 40, oltáregylet 38, ministráns csoportok 36, Baba-Mama Klub 34, házasok köre (nagy családosok köre?) 27, hittanos csoportok 19, imaközösségek 13, képviselőtestület 13, ró-

zsafüzér imaközösség 7, taizei imaközösség 5

3. Kérdés: *Szeretne-e valamelyik közösségbe bekapcsolódni?*

18-an igennel válaszoltak, a többiek nem válaszoltak vagy nemmel feleltek. A 18 közül 14-en jelölték meg közösséget is.

4. Kérdés: *Olvassa-e a Felsőkrisztina újságot?*

142-es válaszoltak igennel, 4-en nemmel. A nagy többség elégedett a lappal, de számos javaslatot is megfogalmaztak a hívek. Néhány ezek közül: segítse a mindennapi életben (esetleg a politikában is) az eligazodást, közvetítsen határozott erkölcsi állásfoglalást, tájékoztasson a liturgikus előírásokról (mikor, mit tegyünk leülés/ felállás, stb.), bemutakozások/interjúk személyekkel, közösségekkel, (atyák, kántor...), segít-

ségnyújtás/kérés közvetítése, könyvajánlások; beszámoló a különböző közösségek életéről (ne csak a Szkóláról), „Márton atya válaszol” rovat, a II. Vatikáni Zsinat aktuális kérdéseiről; hitélet; világegyház hírei, eseményei, humoros esetek leírása, általában egy kis humor, „Olvasóink írják” rovat, „olvasói levelek” rovat, többet írjanak az ifjúságról, egyháztörténeti rovat, a Magyar Katolikus Egyház különleges híreiről (pl. a rózsafüzér új titkairól és annak okairól), mélyebb lelki életre nevelést segítő gondolatokat, ne legyen ék a politika miatt a hívek között, erről cikkek, havonként jelenjen meg,

program-előzetest dátumokkal, részletes, olvasható tájékoztatót.

5. Kérdés: *Támogatja-e a plébániát (hogyan?)*

142 igen; 4 nem válasz. 94-en önkéntes hozzájárulással (egyházi adó), 77-es időnként adománnyal; 32-es alkalmanként munkával.

6. Kérdés: *Szükségesnek tartja-e az új templom mielőbbi felépítését?*

100 igen. 31 nem. 61-en áldozni is tudnának rá. Javaslatok „a pénzszerzéshez”: téglajegyek, különböző szervezetek megnyerése az ügynek, az építkezés hasznosítani az épületet, „hangversenyeket rendezni” (Szkóla, gitárosok).

Mások előbb a megfelelő anyagiak előteremtését, ismét mások csak kiérleltébb építészeti alkotás létrehozásának esetén látják értelmét.

7. Kérdés: *A szentmisék utáni beszélgetésekről, a megszólításról:*

88-an nyilatkoztak úgy, hogy a misék után ott szok-

tak maradni egy kicsit beszélgetni. **26-an** szeretnék, ha megszólítanák és **34-en** igényelnék ennek szervezettebb formáját (pl. agapé).

8. Kérdés: *Megfelelőnek tarja-e a szentmisék jelenlegi rendjét?*

Általában igen, egy-két javaslat azért akadt: Nem túl fontos a déli mise (2 fő); a déli mise nyáron se maradjon el (1); fél 11 órai helyett jobb lenne a 10 órás mise (1), legyen mindig elég ülőhely, akár összecsukható székek segítségével (1); több gyónó esetén a szentmise kezdete előtt korábban kezdeni a gyóntást. A gitáros mise évszaktól függetlenül azonos időben legyen, mert így kavardást okoz. A diákmise lehetne később

9. Kérdés: *A zsinat előkészítésével, témakörével kapcsolatos javaslatok észrevételek:*

Ehhez a kérdéshez rengeteg javaslat ötlet érkezett, melyek közül itt csak az egyszerűbbeket, rövidebbeket soroljuk fel, a többit (ezekkel együtt) megkapták a bizottságok. A szülőkön keresztül a gyermekek bevonása a plébánia életébe, a felnőttek bevonása a szentmisébe, legyen internetes oldala a plébániának; egy-két számítógépet venni és megtanítani az internet „keresztényi használatát”, a hétköznapi szentmiséken is legyen rövid szentbeszéd, az egyházközség közösségi szellemét jó lenne fokozni, hogy aktívabbak lehessünk egymás megsegítésében, az ifjúság (a gyerekmiséről kinőttek megtartása), a jelenlegi egyházi vezetők egyházhűen álljanak ki a keresztény eszmeiség mellett és a híveket is ilyen irányba tereljék, a zsinat előtt jó volna egy kilencedet a Szentlélek segítségéért, sok a meg sem keresztelt házasulandó. Fontos lenne a jegyesoktatás és, ha lehetséges, a további kapcsolattartás, az imaközösségek támogatása, a munkacsoportok az újságban is mutatkozzanak be, nem elég áttekinthető, szemlélhető a faliújság (sok a „lejárt téma”), szervezünk további közös kirándulásokat, kapjon fontos szerepet a család és a család és egyház viszonya. Foglalkozzon a zsinat a felnőttek hitoktatásával; az egyház szerepével a globalizálódó világban; plébániai közösségek szerepvállalásával a katekumenátus támogatásában, a plébánossal és a káplánnal való kapcsolattal, a fiatalok megtérítésével, plébániai lelkipásztori ügyelet igénye. ...stb.

10. Kérdés: *Szokott-e ökumenikus istentiszteleteken részt venni?*

65 igen, 37 nem válasz.

11. Kérdés: *Fontosnak tarja-e a templomi hitoktatást?*

125 igen, 107-en nyilatkoztak úgy, hogy a családból valaki/valakik járnak hittanra.

12. Kérdés: *Vállalnának-e feladatot a zsinat előkészítésében?*

Viszonylag kevesen jelentkeztek. Legtöbben az adatok feldolgozásában segítenének. Aki nevét és elérhetőségét is megadta, azt feljegyeztük és élni fogunk a felajánlott segítséggel.

A fentieknél természetesen több észrevétel született, itt csak a jellegzetes vagy többek által javasolt észrevételekből soroltunk fel. A bizottságok valamennyi javaslatot megkapták, ezeket most rendszerezik, tanulmányozzák.

A zsinati előkészület következő lépéseként a bizottságok a javaslatok rendszerezése után javaslat-tervezetet készítenek, amelyet a hívekkel közösen fóru-

A Felsőkrisztina Katolikus Kör decemberi vendége

Semjén Zsolt országgyűlési képviselő volt.

mokon beszélnek meg. Ez lesz a következő hetek, hónapok feladata. Ide szeretettel hívunk mindenkit. Ezen lehetőség lesz újabb javaslatok tételére, illetve az eddigiek megvitatására. A fórumok után készítik el a bizottságok azt a programot, amit majd a zsinat elé visznek.

A kiértékelést készítették:

Árvai Bori

Seidl Tiborné (Olívia)

Béres György

Hogyan születnek a szentek?

Templomunk átalakításakor a déli oldalon lévő nagy fehér ablak helyére a szentek sorát folytató két új íves nyílás került. A két üres helyet a karzaton lévő, a többivel azonos stílusban készült ablakokkal pótoltuk ki. Valójában három ablakot érintett az áthelyezés. Az eddigi „első” helyen lévő Jézus Szíve üvegablakot az új sornak is az elejére helyeztük. A két régi-új üvegablak Gonzága Szent Alajost és Alexandriai Szent Katalint ábrázolja, akikről korábbi számainkban már bővebben olvashattak. Hogy valóban létezett-e ez utóbbi szent, a legújabb kutatások nem tudták bizonyítani. Ha tényleg nem élt, ki és miért találta ki, hogyan keletkeztek a róla szóló legendák? Két megtörtént eset segíthet a titok megfejtésében.

Az eset a 70-es évek közepén Keszthelyen történt. A temető mellett állt egy réges-régi szobor. Az időjárás viszontagságait rosszul viselte a homokkő, egy idő után a szobor alakját már nem lehetett felismerni. Érdeklődő turisták jártak egyszer arra felé és próbálták megtudni a kőbe faragott személy kilétét. Egy otthonosan mozgó járóke-

lőtől meg is kérdezték: „Kit ábrázol a szobor?” A környéken lakó helybéli nem tudta a választ, de nem akart szégyenben maradni. Körbejárta a szobrot és nagy magabiztossággal, büszkén közölte az egyetlen olvasható felirat (RENOVATA 1938) alapján: „Szent Renováta!”

A következő eset jóval régebben, még a háború előtt történt. A legenda a pontos időpontot nem örökölte meg, csak magát a történetet. Egy Sopron melletti falu lelkes hívei gyalogos mariazell-i zarándok-

útra indultak. Útközben imádkoztak, énekeltek a csoportot vezető kántor irányításával. Minden keresztnél, feszületnél elmondtak egy-egy rövid imát. A szenteket ábrázoló szobroknál is megálltak az ábrázolt szenthez könyörögve. A kántor előénekelte: „Nepumuki Szent János!”, mire a hívek a szokásos módon válaszoltak: „Könyörögj érettünk!” Már német nyelvtérületen jártak, amikor a kántor zavarba jött, mert nem ismerte fel, kit ábrázol az a szobor, ahol éppen megálltak. Szerencséjére éppen arra tartott egy helybéli ember, akitől a szoborra mutatva meg is kérdezte: „Wer ist er? (Ki ez?)” A burgenlandi parasztember –természetesen a helyi tájszólásban- határozottan válaszolt: „I’ was ni’.”, azaz „Ich weiß es nicht.” („Nem tudom”) A kántor boldogan sietett vissza a zarándokcsoporthoz: „Szent Ivázn!”, mire a hívek megkönnyebbülten válaszolták: „Könyörögj érettünk!”

Müller Ferenc

A Sínai-félszigeten, a Hóreb-hegy lábánál fekvő Katalin kolostor, melyben állítólag Alexandriai Szent Katalin földi maradványait őrzik

Támpontok belmissziós feladatinkhoz

Szűkebb hazánkban, a XII. kerületben a 2001-es népszámláláskor a népességnek bő fele katolikusnak vallotta magát. Némi túlzással, de nem igazságtartalom nélkül állíthatjuk tehát, hogy kerületünkben körülbelül 32 ezer hitvalló katolikus él. Igen, hitvalló, mert ahhoz is kell némi bátorság, eltökéltség, ragaszkodás, hogy ezen a fórumon is megvalljuk hitünket. Sok ez vagy kevés? Nézőpont kérdése. Azt hiszem, reális kép kerekedett ki országosan is és nálunk is a népszámlálási adatok összesítésekor.

Nézzük, milyen következtetéseket vonhatunk le a számokból. Kerületünk hívein hat plébánia „osztózik”. Háromnak teljes egészében a kerületben van a területe (Felső-Krisztina, Városmajor, Istenhegy), háromnak pedig részben.

Az 1997-es esztergomi schematizmus szerint a Városmajor és a mi plébániánk nagyjából azonos lélekszámú (az egyszerűség kedvéért 2-2 egység), az Istenhegy kisebb, körülbelül fele annyi híve lehet (1 egység), ennyit számolhatunk a Zugliget hozzánk eső részére is (1 egység), és az utóbbihoz hasonló lélekszáma lehet együttvéve a két további részterülettel érintett plébániának, vagyis a Farkasrétnak és a Krisztinavárosnak (1 egység). Ezen elnagyolt számolási művelet eredménye: körülbelül 9000 magát katolikusnak valló lakhat egyházközségünk területén, továbbá kb. 5000 olyan személy, aki nem tartozik egy egyházhhoz sem, vagy aki nem válaszolt a kérdésre.

Most pedig lássuk a levonható tanulságokat és az

azokból következő feladatokat! Templomunkban vasárnaponta kétezer ember fordul meg, vagyis plébániánk területén lakó katolikusok több mint egyötöde kötődik szorosán, láthatóan az egyházhhoz. Hétezer ember azonban még nem talált el vagy vissza templomunkhoz.

Ebbe nem szabad belenyugodnunk. Zsinati készülődésünk során el kell gondolkodnunk, hogyan szólíthatnánk meg őket, hogyan csalogathatnánk vissza őket. Legalább egy részüket... Küldetésünk van hozzájuk.

Azoknak a testvéreinknek pedig, akik a népszámláláskor magukat egyházhhoz nem tartozóként határozták meg, szintén szükségük lehet ránk, szükségük lehet az Örömhírre és a közösséghez tartozás melegére. Akik pedig nem nyilatkoztak, azok között valószínűleg szintén lenne „keresni valónk...”

Ez, illetve ők a mi (bel)missziós feladataink.

Szerdahelyi Csongor

Kerületünk adatai:

Összlakosság	61763
Egyházhhoz tartozónak vallotta magát	42524
Római katolikus	31612
Görög katolikus	732
Református	7223
Evangélikus	2247
Izraelita	586
Más felekezethez tartozó	856
Nem tartozik sehová	9791
Nem válaszolt a kérdésre	8602
Ismeretlen	846

Fiatal házások találkozója a plébánián

Idén – kísérleti jelleggel – megrendeztük plébániánkon a közelmúltban házasodott fiatalok találkozóját. Advent első szombatjára több mint 100 házaspárt hívtunk azzal a céllal, hogy szervezett keretben adjunk a templom közösségi életébe való csatlakozáshoz. Sajnos – bár a meghívott sok volt – a vendég kevés: mindössze öt pár jelent meg az utóbbi hét évben a Felső-Krisztinavárosban házasultak közül. Amint azt Márton atya is elmondta a találkozó megnyitáskor, a fiatal házások sokszor egyedül maradnak: kiesnek a korábban őket a templomhoz kötő közösségekből, és nincs olyan közösség, ami életüknek ebben az igen fontos szakaszában támogatást nyújtana sajátos problémáik megoldá-

sában. Az általában hasonló korú és helyzetű párok legbiztosabb támasza éppen saját közösségük volna, ez azonban plébániánkon még hiányzik.

Reményeink szerint ennek a közösségteremtő próbálkozásnak is meglesz az eredménye, és sok élő közösségünk mellett a fiatal házásokat is ilyenként üdvözölhetjük. A problémák megoldásához pedig hathatós segítséget ígér Somogyiné Petik Krisztina pszichológus felajánlása, aki „kommunikációs tréning” keretében támogatná a fiatalokat. Az előbbi fogalomtól nem kell megijedni: játékos feladatokkal és beszélgetésekkel tarkított előadás-sorozatából a találkozóon megjelentek kaphattak vidám ízelítőt.

Takács Gábor

Kedves Olvasóink!

Sok - számunkra is hasznos – észrevétele, megjegyzése volt a zsinati kérdőív felmérésnek. Az újságra vonatkozókat megszívezzük és a kéréseket igyekszünk teljesíteni. Többen is felvetették, hogy örülnének, ha indítanánk egy kérdésekre, levelekre válaszoló rovatot.

Mostantól tehát megnyitjuk a „**Márton atya válaszol**” című rovatunkat, amelybe várjuk kérdéseiket minden olyan – akár a közösséget, a liturgiát, a lelkipozítást vagy a mindennapi életet érintő - témában, amelyről úgy érzik, sokak érdeklődésére tarthat számot.

A kérdéseket, névvel vagy név nélkül a szokásos módokon lehet leadni: a sekrestyében, a zsinati dobozba bedobva vagy pedig e-mailen a felsokrisztina@freemail.hu címen.

Szerkesztőség

A Tamási Áron (Mártonhegyi) iskola 10 éven keresztül partneri kapcsolatot ápolt az alsó-szászországi Bohmte középiskolájával. Minden év tavaszán német gyerekeket láttunk vendégül, majd őszszel a magyar diákok látogattak tanáraik kíséretében Észak-Németországba. Sajnos, a cserekapcsolat egy évtized után megszűnt, de az évek során kialakult barátságok megmaradtak. Így jártam augusztus elején – immár másodszer – Bohmtében. Már első utam során örömmel láttam, hogy a kisváros katolikus temploma is *Keresztelő Szent János* oltalmában áll, de akkor – kísérő tanárként – a sűrű program miatt, nem tudtam időt szakítani arra, hogy megismerkedjek a katolikus közösséggel és templomával. Idén már magánemberként utaztam oda, ezért lehetőségem volt a plébános atyával beszélni és egy kicsit a templom történetét is kutatni.

A bomtei Keresztelő Szent János templom

Bohmte mintegy 6200 lelket számláló kisváros Németország Alsó-Szászország tartományában, a történelmi *Veszfáliában*, *Osnabrücktől* 20 km-re északkelet-

Testvértemplomunk Bohmte

re. A lakosság nagyjából harmada, kb. 2200 fő katolikus. A túlnyomó többségben protestáns vidéken jelentős katolikus kisebbség él. Bohmte középkori templomáról az első említés 1536-ból származik. Akkoriban a falu még nem volt önálló plébánia, hanem a közeli *Ostercappeln* filiája. A pasztorációt osnabrücki domonkos szerzetesek látták el. A harminc éves háború súlyos pusztításai után 1668-ban emelték az egyházközséget plébániai rangra. Ettől az évtől egészen 1815-ig az evangélikus többséget is arra kötelezték, hogy a keresztelőket, az esküvőket és a temetéseket a katolikus pappal végeztessék. Még abban az esetben is kötelesek voltak neki stóladíjat fizetni, ha a szertartásokat a valamelyik közeli evangélikus templomban végezték el. 1815-ben e sok félreértést és elégedetlenséget szülő kötelezettség megszűnt. Az első, középkori katolikus templom az 1700-as évek közepére olyan rossz állapotba került, hogy lebontották, és 1751-ben a *XIV. Benedek* által kihirdetett *szentév* tiszteletére új istenházát építettek barokk stílusban „*a mindenható Isten, az ő mindenkor szűz anyja, Mária és védőszentünk, a lefejezett Keresztelő Szent János tiszteletére*”. Az építkezésről részletesen beszámol az egyházközség *Historia Domusa*. Akkoriban még a templomot temető vette körül, de az 1808-as nagy járványtól kezdve a halottakat már a városon kívül temettek el. Ez a templom több mint 200 évig szolgálta a helybélieket. A második világháború után több száz szülőföldjéről elűzött német család telepedett le a városban és környékén. A régi,

egyhajós templom kicsinek bizonyult befogadásukra, ezért először 1948-ban új tornyot, majd 1960-61-ben teljesen új templomhajót építettek. A ma látható, *Heinrich Feldwisch-Dentrup* által tervezett háromhajós, egyenes szentélyzáródású templomot, ami magában foglalja a régi barokk épületet is, 1961 pünkösdjén szentelték fel. Utoljára 1968-ban építették át, a II. Vatikáni Zsinat által előírt liturgikus teret kialakítandó. Szerencsére minden átépítésnél megőrizték a régebbi templomok bútorzatát, így ma, belépve a modern épületbe, rácsodálkozhatunk annak gyönyörű reneszánsz-barokk berendezésére. Legértékesebb az 1520 és 30 között készült gótikus *pietà*-szobor és az annak otthont adó Szent Kristóf oltár 1680-ból. Az ambó reneszánsz stílusú, 1671-ben faragták. A barokk főoltár a Golgota-jelenetet ábrázolja: a keresztre feszített Krisztus mellett anyja és János apostol áll. Az oltárkép két oldalán *Keresztelő János* és *Szent József* barokk szobrait láthatjuk. A *Keresztelő Szent János Vértanúsága (Fejevétele)* titulust viselő templom – hála a bohmtai hívek bőkezűségének – igen jó állapotban van, minden egyes kis részletén látható a közösség szerető gondoskodása.

A város 28. plébánosa a harmincas éveinek elején járó *Stefan Schweigmann* atya. A fiatal pap Bohmtén kívül a közeli *Lemförde* plébánosa is. A katolikus közösség életéről néhány beszédes adatot ismerttettem. A 2200 adót fizető katolikus mintegy negyede jár vasárnapról vasárnapra szentmisére. Ők azonban igen aktívak: *Cecília-kórus*, *gregorián schola*, *gyermekkar*, *asszonyklub*, *bibliakör*, *Kolping-közösség*, *idősek klubja*, *család-kör*, *turista-kör* tevékenykedik rendszeresen a plébánián. Ezek a közösségek sokakat megszólítanak azok közül is, akik egyáltalán nem is vallásosak. Ők ilyen módon kap-

csolatba kerülnek a katolikus közösséggel és talán egyszer eljutnak a templomba is. Hitoktatás a templomban nincs, hiszen Németországban a hit- és erkölcsstan az iskolákban mindenki számára kötelező tantárgy. 2001-ben 25 keresztelező, 25 temetés (!) volt, és 34-en járultak első szentáldozáshoz. Minden héten megjelenik a német nyelvterület templomaiban jól ismert *Pfarrblatt*, a plébániai értesítő, amit a 6 hetes nyári szünet idején egy hosszabb, színes *Sommerpfarrbrief*, nyári értesítő helyettesít.

A tanév Alsó-Szászországban augusztus elején kezdődik, az állami iskolák tanulói is kötelezően részt vesznek az évnnyitó istentiszteleten a katolikus vagy az evangélikus templomban. Istentiszteleten, mert – a plébános atya szavai szerint – a sok csupán papíron katolikus, de a szertartáson kizárólag kötelességből résztvevő diák és tanár egy szentmisét már nem viselne el. Így is szomorú volt látni a kontrasztot a *Veni Sancte* alatt: a fiatal és életvidám pappal szemben ülő gyerekek és tanáraik többségének unott, kelletlen arcát. Elgondolkodtató a plébános úr véleménye: a mindenki számára kötelező hitoktatás és templomi szertartások sok esetben ellenkező hatást váltanak ki: dacot, egyházellenességet. Számunkra, magyarországi katolikusok számára szokatlan, elképzelhetetlen probléma...

Stefan Schweigmann atya fontos szállal kötődik Magyarországhoz, védőszentje a mi Szent István királyunk. Az iránta érzett tisztelettől vezérelve már járt Esztergomban és tervezi, hogy egyszer augusztusban a Szent István napi ünnepekre Budapestre jön. Remélem, hogy testvértemplomunk plébánosát hamarosan vendégül láthatjuk egyházközségünkben.

Vasdinnyey Miklós

Terka néni prézlije

Hosszú idő óta ez az első karácsony Terka néni prézlije nélkül. Sándor bácsi után elment Terka néni is, itt hagyott mindent, a harmadik emeleti kis lakást, ahonnan évek óta nem tudott lejönni, mert nem bírta a lába, lift pedig nem volt a házban. Balkon se volt, még csak egy kicsike francia erkély se, ahol levegőzhetett volna. Nyáron, ha nem volt túl nagy a hőség, minél többet nyitva tartotta az ablakot. Télen nagykabátban, kendőben elálldogált a nyitott ablak közelében és megpróbált mélyeket szippantani a beáramló friss levegőből. De sokáig nem tehetette, mert kihült volna a lakás. Így aztán Terka néni és vele együtt Sándor bácsi is, akinek még nála is gyengébb volt a csontozata, a rabság éve alatt szinte megaszalódott, bőrük leginkább a pergamenpapírhoz vált hasonlónak. Gyerekek nem voltak. Mások gyerekeit dédelgették világeletükben. Rokonok, szomszédok ivadékait.

- Nagyon keveset eszünk már - mondta egyszer. - Milyen jó, hogy a szociális nővér felhozza az ebédet és hetente egyszer mindent bevásárol, amit felírunk. És olyan aranyos, kedves teremtés. De a zsemlekből mindig megmarad. Megszáritom, ledarálom. Naponta négyet tudok ledarálni, az ötödik már fárasztana. Aztán, ha erre jár valaki, mint például most te, meg tudom valamivel ajándékozni. Pénzem nem sok van, meg nem is tudnék a városban járkálni, kirakatokat nézegetni, ajándékot választani. A prézli hasznos dolog, majd meglátod, amikor a karácsonyi halat kirántod, mennyivel jobb mint a bolti. Annyira örülök, ha valaki örül!

Megköszöntem és elfogadtam a prézlit évről évre, mint valami járandóságot karácsony táján. Elég sokan lehettünk prézlivel megajándékozott látogatók. Abból gondolom, mert Terka néni már nyáron elkezdte gyűjteni a papírzacskókat és karácsony után egyetlen egy zacskója se volt. Jobban bízott a hagyományos papírzacskóban

mint a műanyagban.

Szinte naponta becsengetett hozzájuk egy-egy szomszéd, hogy nincsen-e valami baj, nem kell-e valami. Akár volt elintézni való, akár nem, a látogató mindig kapott egy mosolyt és egy zacskó prézlit. Jöttek régi munkatársak, persze nem a prézli miatt, de azok se mehettek el prézli nélkül. Mintha Terka néni a prézlis zacskókba csomagolta volna a szeretetét. Adta és adta mindenkinek.

Nem tudom, a többiek zacskójába mit varázsolt bele Terka néni a prézli mellé. Az enyémben benne volt közös falunk hangulata, ahol mint szomszédgyerek naponta haszontalankodtam az akkor még nagyon fiatal Terka néninél. Benne voltak a soha vissza nem térő falusi karácsonyok, a dermesztően hideg rorátés reggelek, a harangszó, a díóval, almával, színes papírszalagokkal díszített boróka-fácscák, a fehér abrosz és az éjfél misére hol sárban, hol hóban, olykor kopogósan fagyos utcákon a templom felé baktató emberek, akik lámpásokat tartanak a kezükben, azokkal világítanak maguk elé és jönnek, jönnek minden irányból. Más fény nincs is, csak ezek a lámpások. Tele a templom, pedig még messze van a mise kezdete. Örsze néni, jaj, de tisztán hallom a hangját, az ő saját, különleges énekes, imádságos könyvből egy sort előre énekel, a többiek utána. Nincs abban a könyvben kotta, csak szöveg, de Örsze néni úgyse tud kottát olvasni, nem is kell az. Tudja ő azt, mit kell énekelnie, hiszen éppen akkor, frissiben találja ki.

Hát, ez mind benne volt a prézlimben, csak akkor még nem tudtam, amikor még volt prézli. Most már tudom, mert nincs és nem is lesz többé. Más azonban van és lesz is - helyette. Terka néni odaát is felülmúlhatatlan az ötletességben. Küldi ő a szeretetet most is, gyerekeknek, felnőtteknek, mindenkinek, csak nem prézli formájában.

Kalászi Istvánné

Katolikusok között Amerikában

Amerikában katolikusnak lenni nagyon jó, ...de csak a többi felekezethez képest.

Az elmúlt időszakban alkalmam volt 14 hónapot a Tennessee-beli Memphisben, a Missisipi partján, a fekete dél egyik központjában eltölteni. Ilyen hosszú idő alatt már szükségét éreztem, hogy kapcsolatba kerüljek helyi vallásos közösséggel. Ez még akkor is fontos, ha nem érezni, hogy az feltétlenül építő lenne. Szerencsémre nem nagy távolságra otthonomtól, a kicsi, jellegtelen, amerikai felhőkarcos Downtownban ráakadtam egy katolikus templomra, a Saint Maryre, a memphisi püspökség számos temploma közül a második legrégebbire (alapítva: 1860).

Ezen a plébánián vasárnap csupán két mise van: reggel 8-kor és 1/2 11-kor. Hétköznap sincs mindennap mise. Bár a plébániának saját papja van, a plébános mégsem lakott a templom melletti parókián, mert ferencesként mégiscsak túl szerény lenne a Downtownban lakni, ahol amúgy csak hajléktalanok élnek. Bill atya, aki a plébános volt, szabadidejében egyébként a súlyemelés sportot művelte.

Amerika, ahogy én láttam: templom és Coke

A templomban kb. 30-40 hívő van egy hétvégi misén elég nagy körzetből. A liturgia hasonló, mint Magyarországon, csak egy-két „modernebb” dologgal fűszerezve. A mise mindig egy lendületes felszólítással kezdődött: „Hát ak-

kor kezdjük el!” A prédikációt itthon szerénynek tartanánk. A pap - mint minden amerikai - kiváló szónok volt, mindig viccel vagy történettel kezdte prédikációját, amin a hívek nagyot nevettek. Általában kommersz filmekről, autókról, vagy csak magáról mesélt („Én” - de szinte mindig!), majd utána itthoni szemmel nem túl mély gondolatok hangzottak el, melyek, azt hiszem, az európai hallgatót nem feltétlen indítanák továbbgondolkodásra. Ezt egy olyan Hiszek egy követte, melyet többes szám első személyben mondtak („Hiszünk”). Perselyezés kétszer volt. Első kör a plébániáé, a második a szegények konyhájáé. A demokrácia jegyében a hívő joga eldönteni, mire mennyit ad. Az emberekből misén hiányzott az itthon megszokott összeszedettség, mondhatni „lazák” voltak. A házaspárok - kortól függetlenül - mintha otthon a tévét néznék, egymást átkarolva ültek, egy-egy intímabb mozdulattal szerelmüket többször kifejezték egymás felé. A misén nők is áldoztattak, ami elég furcsa érzés volt, de nem azért,

mert nők, hanem, mert áldoztatásnál bárgyún mosolyogtak, kenetteljes hangon búgták el a „Krisztus testét”. Mise végén családias összejövetel zajlott. Nagyon meglepett, hogy akármilyen, nem istentiszteleti egyházi rendezvényre akartam volna elmenni, mindig fizetni kellett, akár lelki gyakorlat, akár csak egy kis plébániai „érezzük jól magunkat együtt” volt, akár a hittanosok mutatták

be, mire képesek. Alapvető célja ezeknek az összejöveteleknek, mindig a „fund-raising”, azaz a gyűjtés volt. Amerikában, azt hiszem, valójában egy isten van, amit pénznek hívnak. Az emberek gondolkozása is csak e körül forog, csakúgy, mint az egyházaké általában. Amikor felszabadultak Memphisben a feketék a rabszolgaságból, rögtön két egyházat is alapítottak, hiszen, ha valaki jól tud beszélni, nagyon sok pénzt tud így keresni. Volt olyan mise is a városban, ahol szünetet tartottak csak azért, hogy legyen idő a csekkfüzetet kitölteni.

Azért volt szép is: a nagyheti szertartásokat például maradéktalanul végezték. Memphisben nem csináltak semmit jelképesen, mert azt nem értenék meg az emberek, így a nagyszombaton kereszteltek „szektásan” alámerítették, mely után a püspök is kénytelen volt átöltözni, mert csuromvizes lett a kereszteléstől.

Az amerikai katolikusok között az volt az érzésem, hogy valami nincs rendben, valahol beteg az ottani egyház. Azt is éreztem, hogy nem magától beteg, hanem a társadalomtól fertőződött meg. Ott nem találni olyan embert, aki ne lenne vallásos és ne tartozna valamelyik egyházhoz (szektához?). Ennek ellenére csak a pénz érdekli őket. A barátságáról is egészen más fogalmaik vannak, mint nekünk Európában, számítóak és addig kedvesek a másikkal, amíg megszerzik, amire szükségük van.

Mindezek ellenére, ha Amerikában kéne élnem és választhatnék, hogy melyik egyházhoz szeretnék tartozni, azt hiszem, a katolikusokat választanám ismét, mert így is az áll legközelebb az európai kereszténység stílusához.

Hauser Péter

A 2002. év negyedik negyedének anyakönyve

Halottak:

1. özv. Marek Kálmánné sz.Szendrei Mária (91)
2. Gyöngyösi Vince (70)
3. Barek László István (75)
4. Szabó Barnáné sz.Schnabel Anasztázia (68)
5. Kovács Lajosné sz.Andor Margit (90)
6. Reichart Gyuláné sz.Török Edit (80)
7. Petress István (69)
8. özv. Földényi Ernőné sz.Jahn Margit (86)
9. Kara Csaba (60)
10. Almay Csabáné sz.Szabó Mária (61)
11. özv. Gábocsy Józsefné sz.Szávay Margit (99)
12. Buday Mária (96)
13. özv. Moldvai Antalné sz.Keresztényi Jolán (83)
14. Nagy Lajosné sz.Radnóti Magdolna (75)
15. Fazekas Sándorné sz.Pap Erzsébet (48)
16. özv. Herczeg Jánosné sz.Eipl Rozália (89)
17. Ramhab Rezső (87)
18. Csépai Gábor (64)
19. Héjjas László (81)
20. dr. Mester Zoltánné sz.Kovács Margit (88)
21. Wagner László (78)
22. Nagyfejeő Ferencné sz.Lakatos Anna (87)
23. Markovics László Lajos (75)
24. Hammang Józsefné sz.Heller Sarolta (92)
25. dr. Perina Győzőné sz.Szabó Ibolya (69)
26. Sas István (88)
27. dr. Jordán Kamill (74)

28. özv. dr. Rigó Ferencné (90)
29. Miehle Jánosné sz.Krizsán Julianna (70)
30. Pataki Imre (86)
31. dr. Szigeti Béláné sz.Tarjai Viola (86)
32. özv. Borbás Józsefné sz.Baics Anna (87)
33. Marosi Istvánné sz.Varga Irén (74)
34. Rédl Péter (55)
35. Molnár Sándorné sz.Frey Etelka (90)
36. Baradlay József (74)
37. Finta Gyuláné sz.Szabó Julianna (88)
38. Frank Katalin (89)
39. Frigyesi Jenő (62)
40. dr. Szemerjay Dénes (89)

Keresztelők:

1. Tarjányi Balázs (2002.)
2. Pigler Emilia Zita (2002.)
3. Benke Áron (2002.)
4. Bánszky Zita (2002.)
5. Gergely Anna Sára (2001.)
6. Bartos Márton (2000.)
7. Virág Adrienn (2002.)

Esküvők:

1. Kalocsai Krisztián – Kércsi Orsolya
2. dr. Szakálas Balázs – dr. Perényi Ágnes
3. Kőszeghy Tamás – dr. Storcz Szilvia

A zsúfoltság még a korabeli tömegközlekedési eszközök zsúfoltságát is felülmúlta. Alig lehetett lélegzetet venni és az egyik elszibbadt lábról a másikra állni. A tömjénillat és a gyertyák füstje még nehezebbé tette a levegőt. A szertartás többi része alatt még volt egy keves ösztönös tömegmozgolódás, de a szentbeszéd alatt mindenki feszülten figyelt és a mozdulatlanság kezdett nehezen elviselhetővé válni. Így érthető, hogy várva-vártam a biztosan felhangzó és a szentbeszéd utolsó mondatát jelentő fordulatot: „... és, hogy elnyerjük az örök élet koronáját, amen.”

Szelényi István plébános úr lejött a szószékről és folytatta az ünnepi nagymiséjét. A hívek mocorogtak keveset, mindenkinek megindult a lábában a vérkeringés. Hja, a felejthetetlen Rákosi-korszakban jártunk, amikor egy-egy

Örök élet koronája

nagymiséen a zsúfoltságtól kidagadt a templom oldala, bár az is igaz, hogy akkor valamivel kisebb volt a templom hajója.

Szelényi Pista bácsi, aki megkeresztelt, aki a bérmaapám volt, Jászapáti egyik igen szegény iparosának tizenvalahányadik gyermeke, hajdan a füleslabdadobás helyi bajnoka, Édesapám gyerekkori játszótársa volt a Felső-Krisztinavárosi templom első plébánosa. Ő szervezte meg mindazt, amit abban az időben egy plébánián meg lehetett szervezni. Többek között be-szervezte Édesapámat az Egyházközségi Tanácsba és ezzel hozzákötötte a családot mind a mai napig a templomhoz.

Még a háború előtt megindította a

nagy építkezést is, hogy a növekvő látogatottságnak illendő nagyságú tere legyen. A háború se tudta elpusztítani a félig kész betonszörnyeteket.

Csendes, megfontolt természete és talán származása is, no meg a Gondviselés, megmentette az egyházközséget az abban a korban szokásos nagyobb zaklatásoktól. Minden virágzott, ami virágozhatott, 1948-ban pedig még a hercegprímás is járt itt bér málni.

Utódai között az ötvenes, hatvanas években volt neves békepap, továbbá messzi földön híres egyházzónok, de Pista bácsi volt az első; mi meg az évtizedek futása alatt kezdjük megérteni, hogy ami igazán fontos, azt a szentbeszédeknek – a címben említett koronával kapcsolatos – kötelező, utolsó mondata fejezi ki.

Frivaldszky Sándor

CSALÁDTÓL CSALÁDIG

Horányi család

Családunk négy tagú. Hanna a Bíró utcai óvoda minicsoportjának büszke tagja, Ágoston ugyanott a nagycsoportot erősíti. Barbara angolt tanít a Városmajori Gimnáziumban, Attila pedig művészettudományt a Pécsi Tudományegyetemen és újabban az Iparművészeti Egyetemen. Három éve költöztünk a Felsőkrisztina környékére, előtte Zuglóban laktunk és – hogy egyszerűbb legyen az életünk – a pasaréti ferencesekhez jártunk.

Első kapcsolatunkat a plébániával Ágostonnak köszönhetjük, aki több mint egy éve jár az óvodás hittanra. A taizéi találkozó szervezése sokat lendített beilleszkedésünkön: utána már úgy éreztük, hogy ide tartozunk és rendszeresen jártunk a kilences szentmisére (és a tízórás agapéra). Tavaly március óta vezetjük az immáron *Fioretti* nevet viselő plébániai kiscsoportot, amelynek célja, hogy a tizenkét-tizennégy éves fiatalokat a hittanórákon túl is a plébániához kapcsolja. Foglalkozásainkon beszélgetünk, imádkozunk, kézműveskedünk vagy pedig filmet nézünk.

**Csapody Barbara,
Horányi Attila**

Január 26-án, vasárnap 8-13 óra között ismét
véradás lesz a plébánián.

Sajnos, tavaly a megszokottnál jóval kevesebben éltek a keresztényi szeretet gyakorlásának e rendkívül fontos lehetőségével.

Kérünk és buzdítunk minden, magát egészségesnek érző, 18 és 60 év közötti testvérünket, hogy a világot vére árán megváltó Krisztust követve esetlegesen saját vérével mentse meg ismeretlen felebarátja életét.

Meszéna család

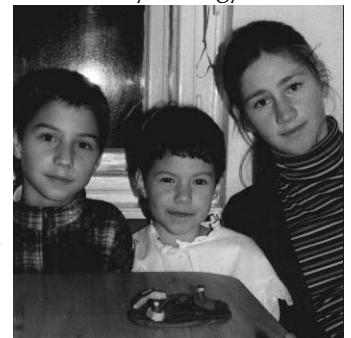
1999-ben költöztünk a Németsvölgyi útra, azóta tartozunk a „Felsőkrisztinához”. Vasárnap a 9 órás misére járunk. Két lányunk, a 14 éves Kata és a 6 éves Erzsi a szkolában énekelnek, 11 éves Laci fiunk a ministráns közösség tagja. A mise utáni agapé gondozását *Bartalékkal* és *Tóth Zoltánékal* közösen végezzük. „Gyüttment”-ként nagyon is átérezzük a jelentőségét ennek a kötetlen formájú együttlétnek, ahol meg lehet egymást szólítani.

Én, Zsolt Debrecenben születtem, de egy éves koromtól Budapesten, az Alsó-Vizivárosban, majd 1980-tól a Szentimrévárosban laktunk. Vegyész-

mérnök vagyok, a Műegyetemen tanítok számítástechnikát és polimerizációs reakciók modellezésével foglalkozom. Feleségem, *Gabó* angol-orosz szakos tanár, jelenleg a Szent Imre Gimnáziumban tanít. Egymással 1982-ben, egy vitorlásversenyen ismerkedtünk meg, 1986-ban házasodtunk össze. A Szent Imre Plébánián *Kállay Emil* atya szárnyai alatt 8 éven keresztül vezettünk kisközösséget. Jelenleg is járunk a Szt. Imrébe, Emil atya házas hittanjára. A Szentimrévárosi Egyesületnek alapító tagjai vagyunk, én 2001 óta ügyvezetője is. Kétlakiak vagyunk tehát, annak minden előnyével és hátrányával együtt. *Márton atyát* ifjú korunk zarándoklatairól, nagymarosi találkozóiról ismerjük. Később a Damjanich utcában Kata lányunk hat évesen már járt hozzá hittanra, így nagyon megörültünk, hogy itt, a Felsőkrisztinában újra találkoztunk.

Két nagyobb gyermekünk, Kata és Laci a Szent Imre Gimnáziumban tanulnak, Erzsi idén kezdte az iskolát a Pannonia Sacrában. Mindhárman szeretik a zenét, Kata csellózik, Laci zongorázik, Erzsi pedig máris mindenhez ért... Mindannyian szeretünk sportolni. Rendszeresen járunk síelni, kerékpározni és kirándulni is.

Meszéna Zsolt

A Felső-Krisztinavárosi Keresztelők Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente hatszor: *Adventre, Böjtelőre, Nagyböjt, Húsvétra, Te Deum-ra és Veni Sancte-ra*
VI. évfolyam, 2. szám 2003. böjtelő, következő lapzártá: 2003. feb. 23.

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukács Krisztina, Müller Ferenc, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós
Ötleiteket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.

Lapunk megjelenését a Szociális és Családügyi Minisztérium támogatja.